

»Att vandra och tillbringa en eller ett par dagar i en urskog gör mig både upprymd och sorgsen.»

Vem tar ansvar för skogen?

Lite torr näver och några flisor tjärved från rygg-säcken har fått fart på elden. Det sprakar och värmer i den kyliga luften. Röken virvlar sakta uppåt, tunnas ut och försvinner. Det är skönt att efter några timmars vandring snöra av sig kängorna, vila och äta lite grann. Några småfåglar gör mig sällskap, ivrigt letande efter mat, ovetande om världen runt omkring.

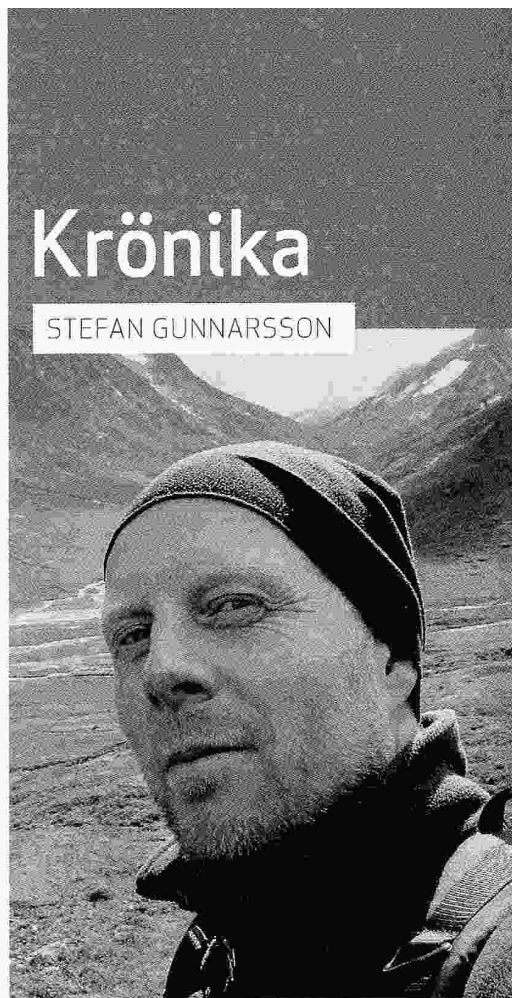
Det har aldrig funnits så mycket skog som nu. Det hävdar åtminstone företrädarna för det svenska skogsbruket. Många naturintresserade friluftsmänniskor inklusive jag själv är av en annan åsikt. Skogar för vandring och rekreation och större sammanhängande skogar med naturvärden blir allt mer sällsynt. Vi är hänvisade till naturreservat, nationalparker och i viss mån fjällnära skogar, men inte heller de är längre heliga. Inget är längre heligt i skogen.

Hans Andersson berättar i sin och Ingvar Segerströms bok *Östan om fjäll - Västan om skog* historier kring ett gammalt träd. Ett träd som överlevt bränder och yxhugg ända sedan tiden före *Gustav Vasas* födelse och innan *Columbus* upptäckte Amerika. Den börjar med ett frö som gror och en liten planta som spirar och växer upp till ett stort träd. Under årens lopp passerar dåtidens människor förbi med glesa mellanrum. Trädet blir en historiebok med en unik berättelse och kanske bär alla gamla träd en ovärderlig historiebok inom sig.

Det knäpper och knastrar sövande i elden och då och då drar en ilande vind genom skogen. Jag kan höra den långt borta, sen allt närmare och så drar den förbi. Tystnaden lägger sig åter och jag lägger mig tillrätta på renfallen. Efter lite hett kaffe kokat över elden och några bitar torkat renkött glider jag sakta in i drömlandet, där tid och avstånd suddas ut och minnen och tankar färdas fritt och möts. Jag känner samhörighet med generationer långt tillbaka. Min lilla eld är som en del av alla små eldar som förut brunnit för trygghet och värme. Goda vänner, unga som gamla, dyker upp, sprider glädje och väcker glömda minnen från turer och lägereldar genom åren. Erinringar från stora skogar och vidsträckta vidder.

Att vandra och tillbringa en eller ett par dagar i en

Stefan trivs i den gamla skogen men med två busgrabbar hemma tar han sig inte ut så ofta som han skulle vilja. Kaffe-pannan finns oftast med i ryggsäcken liksom något gott till lavskrikorna och till småfolket.

Stefan anser att skogar med naturvärden blir allt mer sällsynt.

urskog gör mig både upprymd och sorgsen. Upprymd av mångfalden, de lavbeklädda uråldriga träden och blotta känslan av att få vara besökare här en stund. Sorgsen av att skogslandet runtomkring ligger sargat och söndertrasat av skogsbolagens maskiner och av ekonomisk vinning. Att det bara finns små spillror kvar av gammal skog och att ingen i beslutande position sätter ner foten och sätter stopp. För för mig är den gamla skogen med dess andeväsen snudd på något religiöst. Jag känner större samhörighet och förståelse för de gamla religionerna än för det kyrkliga. Att som gäst vandra genom en urskog där träden står höga ger mig en högre tillfredsställelse än i vilken kyrka eller helgedom som helst. Kanske är det det äkta, oförställda och tidlösa jämta avsaknaden av mänsklig påverkan som ger störst intryck.

Jag funderar över ägandet. Ett av vår civiliserade världens påhitt. Själva fenomenet att äga, som nästan alltid leder till att mycket vill ha mer och till att vi i vårt miljömässigt ohållbara samhälle och med vår överkonsumtion bara rullar vidare med skyggglappar. En arbetskamrat i skogen brukar säga lite på skoj att: "Den som har mest prylar när han dör vinner!". Nog speglar det med all tydlighet den moderna människans tragik - industrialism, konsumtion och ekonomi. Grunden för vår välfärd men också orsaken till miljöproblem, svält och fattigdom.

Min eld har brunnit ut. Jag skrapar ihop det som återstår av glöden och på en sten lämnar jag lite åtbart till småfolket, som tack för att jag har fått vila här en stund. För om det skulle finnas småfolk kvar någonstans, så skulle det nog vara just här, djupt inne i den gamla skogen.

Frågan är bara – vem tar ansvar för den?